

L'esperança que sobra

En lloc de desitjar el que no depèn de nosaltres, hauríem d'aprendre a desitjar el que tenim

Foto: Carmen Jost

Això era una festa d'aniversari amb normes. Sóc poc de festes i tendeixo a seguir les normes a la meva manera, però aquell encàrrec em va agradar: es tractava de regalar a l'Albert un llibre o una pel·lícula que fos important per a nosaltres. Amb el repte afegit d'haver d'explicar en veu alta per què havíem triat justament aquell llibre o aquella pel·lícula.

Mai abans ho havia tingut tan fàcil per escollir un regal. No recordo ben bé què vaig dir davant dels convidats, potser em va fer cosa pecar de transcendent, potser vaig balbucejar més del compte i no em vaig entendre ni jo, però el cas és que vaig regalar a l'amfitrió un llibre que em salva. Ho dic així, en present d'indicatiu, perquè hi va haver una primera salvació -el desembre de l'any 2000-, però n'han vingut d'altres. A cada intempèrie moral hi arribem sense esma per descobrir noves eines que ens puguin abrigar l'ànima: hem de recórrer a les que ja coneixem. Per això torno sovint a un mateix vers de Lluís Llach, aprendre a estimar-se la vida quan la vida fa mal, i per això rellegeixo tant el text que vaig regalar a l'Albert: *La felicidad, desesperadamente*, del filòsof francès André Comte-Sponville.

La paraula *felicitat* és un caramel, però la força de la conferència transformada en llibret que a mi m'ha salvat la vida diverses vegades recau en l'adverbi *desesperadament*. Esperar és una trampa, una tortura. És el que més s'assembla a deixar de viure. Hipotecar l'avui a canvi d'un demà que esperem que serà millor és un mal negoci, perquè haurem deixat perdre el present i perquè el

futur pot ser pitjor. A la llarga el futur sempre és pitjor.

El contrari d'esperar no és témer, diu Comte-Sponville. El contrari d'esperar són tres verbs: conèixer, actuar i estimar. En lloc de desitjar el que ens falta i que no depèn de nosaltres aconseguir, hauríem d'aprendre a desitjar el que tenim. I a fer que el que tenim valgui la pena. "No es prohibeixin esperar -diu el filòsof-, però aprenguin a pensar i aprenguin a estimar una mica més i una mica millor".

L'esperança ens angoixa, perquè es barreja amb la por. I la fugida cap endavant d'esperança en esperança potser ens ajuda a anar tirant, però ens allunya de la saviesa i de la veritat. En canvi la desesperació, en el sentit de no esperar res més que això d'ara mateix, ens acosta a la plenitud. El poeta Carles Camps Mundó, després d'haver patit un càncer, va arribar a una conclusió similar: "Per això us dic ara que viure basta,/ que sobra l'esperança/ -l'ambició, l'afany, el sempre-./ Sí, per això crec que tinc dret a dir-vos/ que esperant l'esperança es perd la vida:/ la vida en si, la vida viva".

Aquest cel blau, aquest petó, aquesta aigua fresca que ens desfà les lleganyes, aquesta frase caçada al vol que avui ens sembla feta a mida. Visquem i estimem cada minut. Sense renunciar al futur però sense esperar-lo, perquè vés a saber. Si demà sona el despertador i el matí ens pica l'ullet, tot això que tindrem.